

ütelisi lõpetawa nema oma pâiwa tööd. Om mida ete-wõtta ehk tâhele panna, sis om töine töise nõwwo-andja. Kes kodun ei ole, se tijap, et fui ta koo tulep, sis rûhip töine tâlle armoga wasta, pakup tâlle fât, kostap tâlle armo-hâalega. Kui Jumal ðnne pâiwi annap, nink neide palwid kuulep; kui neide tõ förda lâhâp, nink Jumal neide hâad ðnnistap; kui wahete pâäl ka mõni-förd hâhki peetas, ehk tõ saisma jâäp nink sôda toidust otsip Jumala sõnnast; — sis omma nema mõlemba iks ûten nõwun nink ûten meelen. Kui rase karistuse tulewa, — fa neid kandwa nema mõlemba ûte-meelelikult. Töine faibap töisele oma hâta nink pûwwap hâdan töise käest sôame finnitust; ütelisi nema pidawa nõuwo, mes tetu, ehk manitsewa töist, kannatalikult oma risti kanda; nema röemustawa ka ütelisi jâlle, kui hâda-aig âra-löpnu. Ni lâtwa pâiwakese nink tunnikese mõõda, nink mes nema ete-toowa, olgo magus ehk mõrro, ühendap iks enamb neide sôamid. Nema harinewa pâlwast pâiwa ni wâaga töine töist, et töine ei taha eladagi, kui töine ei ole nâgija. Inemine harinep fa muid asju peake. Sa harinet seda maa-kotust, fun sa elat, seda penki, kohe sa toet, seda kdiwo oma usaija pâäl; sa ei taha mink-eest neist lahkuda; nema omma sulle armsas jâänu, ni kui tutwa sôbra nink hõimlase. Melles sis abi-elo-rahwas ei pea ûts töisele armsa olema, kui nema jo enne koo-harinemist ûts töist omma armastanu nink armo perast ûts töist saadikus omma wõtnu elo-tee-raa pâäl?

Ent kas sâârane arm fa peas abi-elun jâädwat asend lõidma, nink wasta-pidama, kui kiusaja manutükip, nink pûwwap meest nink naist lahutada? Ei joht! Sis wõip arm ni-sama âra-minna, kuis tema om tulnú, nink raho nink röemo fa ütelisi majast mõtsa wiia!

Mâtse! Abi-elo-rahwas nâutva töine töisele liik wâlja, mes kelleke om, ei mite ûtsinda hââd, enge fa furja. Kui nema ûten-koon elawa, sis saawa fa halva harjotuse töisele nâta, mes edimâlt oliwa âra-peedetu. Higo mõõda tulewa fa sââratse fõne wâlja, mes ei ole hâkuulda, nink sââratse teo, mes ei ole kituse wâârt. Edimâlt ei taha töine neid tâhelegi panna; nink töisel, folmandal förral kannatap arm fa weel. Ent kui sââratse furja harjotuse sagedaste avalikus saawa, — sis ei jõwva töise arm fa enamb kannatada, nink abi-elo, mes seeni ajani puhas nink selge oli, ni kui pilveta taiwas, saap nûud fewajetse ilma saarnatses, kui ûtel sel-samal pâiwal kûlma nink lâmmet, lumme nink wîhma, tasast ilma nink tuule lõõtsmist antas. Sâârast abi-ello kuultas kûl olewat mitman paigun, ent Jumala meeple pârast ei ole ta joht, ei fa inemiste meeple pârast. Sâârast es pûwwa fa kosi-lane töteste, kui tema hennele abi-kaasa ots! Siski tulewa ilma pâäl mitma-sugutse asja ete, mes abi-ello wõiwa segada. Kui ûtele wâljan ilma pâäl mida sündi, mes mite tema meeple pârast es ole, sis kannap tema sagede oma wiha koo nink nakap abi-kaasaga riidlema. Kurja feele-kandja pûûdwa fa mõni-förd abi-elo-rahwa wahete tûkki nink neide sôamid lahutada. Nink sis sünnap, et arm edimâlt leuges jâäp nink aigo mõõda otsani âra-kaup. Kea enne seda röemoga töine töise pââle kaijewa, ei wõi nûud enamb ûts töist nâta; kea armoga ûts töist oodiwa, lâtwa nûud ûts töise eest paku; kea ûts töist wabandiwa nink liik asju hââle poole kââniwa, peswa nûud feelt ûts töise pââle, nink omma röemsä, kui nema töise man mida lõidwa, mes laitmise wâârt om.

Ent kui abi-elo-rahwa lugu sâârane om, mes opust peame neile sis andma? Meije wõime ni